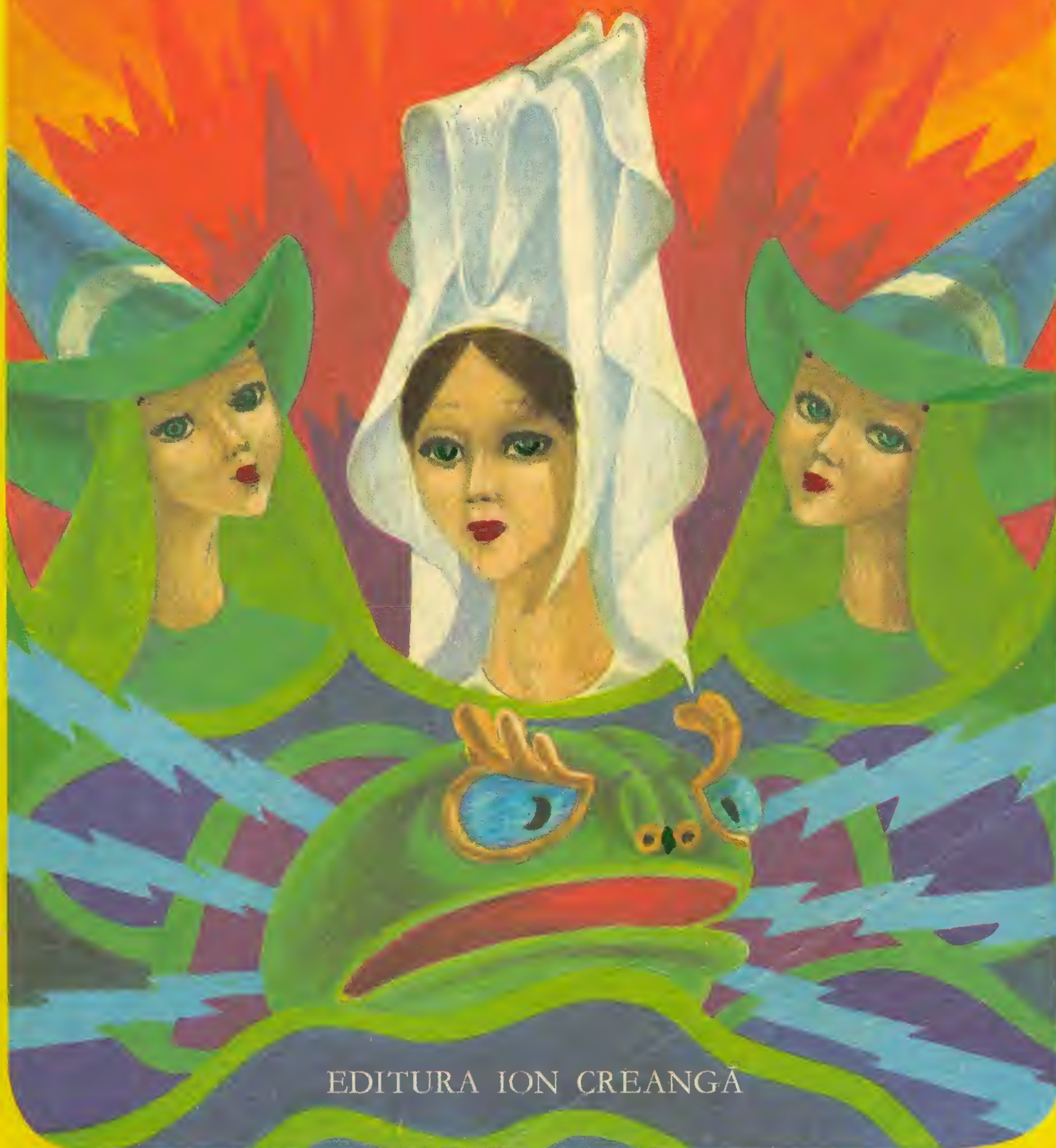

Contesa de Ségur POVEȘTI CU ZÎNE

EDITURA ION CREANGĂ

Povestea Bălăioarei, a Bunei Căprioare și a lui PISOI-Frumos

I *Bălăioara*

A fost odată o fetiță cuminte și frumoasă, cu părul ca spicul grâului, care se numea Bălăioara. Era fermecătoare ca și părinții ei, Regele-cel-Bun și Regina Dulcineea. Regele era foarte iubit de supușii săi. Cei răi se temeau de el, pentru că era tot atît de drept pe cît era de bun și pedepsea cu asprime orice faptă rea. La cîteva luni după ce o născu pe Bălăioara, regina muri, iar regele o plînsese multă vreme. Fetița, fiind foarte mică, nu-și dădea seama că mama ei murise. Era veselă, zglobie

fost totuși nevoit să le facă pe plac. Chemă atunci pe ministrul său Ușurel și-i spuse:

— Dragul meu prieten, poporul meu vrea să mă recăsătorească. Sînt încă atît de îndurerat de moartea scumpei mele Dulcineea, încît nu sînt în stare să-mi caut eu însumi o altă soție. Caută-mi tu o prințesă. Nu cer decît să fie bună și s-o facă fericită pe scumpa mea Bălăioara. Cînd o vei găsi, o vei cere de soție pentru mine și o vei aduce aici.

Ușurel plecă imediat, umblă pe la toți regii, văzu multe prințese,

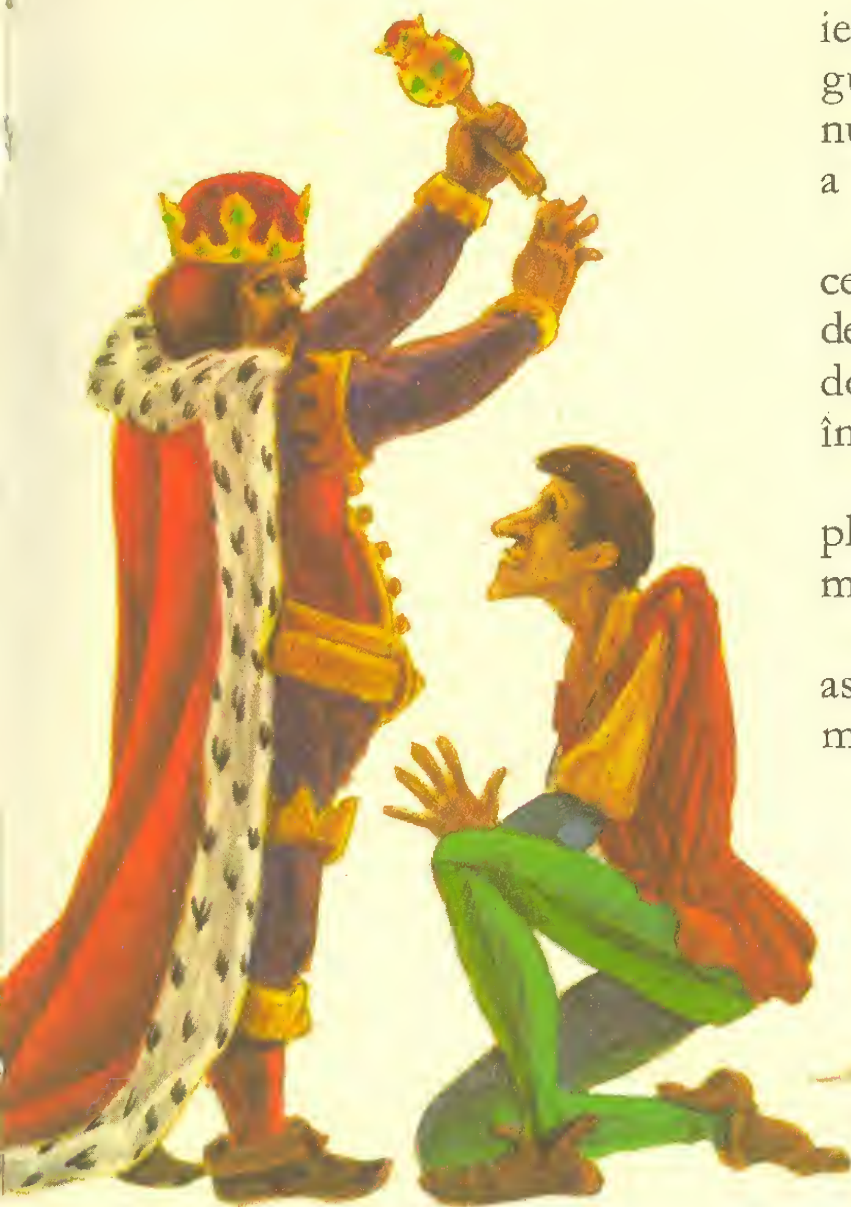

și trăia fericită lîngă tatăl ei, care o iubea din toată inima și-i dăruia cele mai frumoase jucării, cele mai bune dulciuri, cele mai delicioase fructe.

Într-o zi, Regele-cel-Bun află că supușii săi îi cer să se recăsătorească, pentru a avea un fiu care să-i fie urmaș. El nici nu vru să audă de așa ceva. La stăruința supușilor, a

care de care mai urîte și mai rele. La urmă ajunse la curtea Regelui-cel-Gălăgios, care avea o fată frumoasă, deșteaptă și care părea a fi bună. Ușurel o găsi încîntătoare și o ceru imediat de soție pentru Regele-cel-Bun.

Regele-cel-Gălăgios, bucurîndu-se să scape cît mai repede de fiica sa care

ieși în întâmpinare. I se păru drăguță prințesa, dar nici pe departe nu avea înfățișarea bună și blîndă a bieteii Dulcineea.

Cînd o zări pe Bălăioara, Prințesa-cea-Vicleană îi aruncă o privire atît de răutăcioasă, încît fetița, care avea doar trei anișori, se înfricoșă și începu să plîngă.

— Ce are? întrebă regele. De ce plînge ca un copil rău Bălăioara mea cea dulce și cuminte?

— Tată, dragă tată, strigă fetița ascunzîndu-se în brațele regelui, nu mă da acestei prințese, mi-e frică

avea un suflet rău și-i făcea tot felul de necazuri, i-o dădu pe loc lui Ușurel ca s-o ducă în țara Regelui-cel-Bun.

Ușurel plecă împreună cu Prințesa-cea-Vicleană, însoțiți de o mie de catîri încărcăți cu zestrea și giuvaerurile prințesei.

Sosiră la Regele-cel-Bun care le

de ea, e rea!

Mirat, regele se uită la prințesă și zări privirea ei rea care o înfricoșase pe Bălăioara. El hotărî de îndată s-o despartă pe fetiță de noua regină. Bălăioara rămase, ca și înainte, în grija dădacei care o crescuse și o iubea cu duioșie. Regina o vedea rar, dar, cînd din întâmplare o întâl-

nea, nu-și putea stăpîni ura.

Peste un an, Regina-cea-Vicleană născu o fetiță cu părul negru ca tăciunele, pe care o numiră Negruța. Era drăguță, dar nu ca Bălăioara. Fetița era rea ca și mama ei și nu o putea suferi pe Bălăioara, pe care o mușca, o trăgea de păr, îi strica jucăriile, îi murdărea rochițele. Buna și micuța Bălăioara nu se supăra niciodată și-i lua apărarea Negruței.

«Nu o certa, tată, îi spunea ea regelui, e atît de mică! Ea nu știe că mă necăjește cînd îmi strică jucăriile. Iar atunci cînd mă mușcă sau cînd mă trage de păr, o face din joacă.»

Regele o îmbrățișa pe Bălăioara și nu spunea nimic; dar vedea el bine că Negruța făcea totul din răutate, iar Bălăioara o ierta pentru că era bună. El o iubea din ce în ce mai mult pe Bălăioara și din ce în ce mai puțin pe Negruța. Regina-cea-Vicleană vedea și ea toate acestea, dar o ura și mai mult pe nevinovata Bălăioara, din care ar fi făcut cel mai nenorocit copil din lume dacă nu s-ar fi temut de mînia regelui.

Regele porunci ca Bălăioara să nu fie lăsată niciodată singură cu regina, și cum se știa că pedepsește cu asprime nesupunerea, nici regina nu îndrăznea să i se împotrivească.

II

Bălăioara pierdută

Bălăioara împlinise șapte ani, iar Negruța trei. Regele îi dăruie Bălăioarei o trăsurică frumoasă trasă de doi struți pe care îi mîna un paj, un băiețaș de vreo zece ani, nepotul dădacei care o crescuse pe Bălăioara.

Băiatul se numea Pofticiosul. El o iubea mult pe Bălăioara, cu care se jucase de cînd era mică, și ea era tare bună cu el. Pajul avea un cusur, de unde îi venea și numele: era foarte lacom de dulciuri. Ar fi fost

în stare să facă o faptă rea pentru o pungă cu bomboane. Bălăioara îi spunea adesea: «Tare te iubesc, Pof-ticiosule, dar nu-mi place să te văd atît de lacom. Te rog, lecuiește-te de acest cusur urîcios, care dezgustă pe toată lumea.» Pofticiosul îi săruta mîna, îi promitea că se va îndrepta, dar continua să fure prăjituri de la bucătărie și bomboane din cămară. Mereu era bătut pentru lăcomia lui și pentru că nu asculta.

Regina-cea-Vicleană află de cusurul băiatului și se gîndi că l-ar putea folosi pentru a o pierde pe Bălăioara. Iată ce puse la cale:

Parcul palatului în care se plimba Bălăioara cu trăsurica trasă de struți, avînd ca vizitiu pe Pofticiosul, se mărginea într-o parte cu o pădure foarte frumoasă, care se numea Pădurea de Liliac. Un gard din zăbrele despărțea parcul de pădure, care tot anul era plină de liliac înflorit. Nimeni nu intra în ea pentru că se știa că e vrăjită și cine pătrunde acolo nu mai iese niciodată. Pofticiosul cunoștea și el taina pădurii. Regele i-a interzis cu severitate să se apropie de acea parte a parcului cu trăsurica Bălăioarei, de teamă ca fetița să nu treacă din greșeală printre zăbrele și să intre în pădure.

De multe ori a încercat regele să ridice un zid sau să îndesească zăbrelele, ca să nu se mai poată trece printre ele, dar, de îndată ce se așezau pietre sau zăbrele, o putere necunoscută le făcea să dispară.

Regina-cea-Vicleană căuta să-l ademenească pe Pofticiosul, dăruindu-i în fiecare zi dulciuri. Când reuși să-i stîrnească lăcomia, așa încît el nu se mai putea lipsi de prăjiturile și dulciurile pe care i le dădea din belșug, îl chemă și-i spuse:

— Pofticiosule, depinde de tine să capeți un cufăr plin cu bomboane, sau să nu mai mănînci dulciuri toată viața ta.

— Să nu mai mănînc dulciuri nici-

odată? Vai, doamnă! Aș muri de supărare! Spuneți ce trebuie să fac, să nu mă lîvească o asemenea nenorocire.

— Trebuie, spuse regina uitîndu-se în ochii lui, s-o duci pe prințesa Bălăioara lîngă Pădurea de Liliac.

— Nu pôt, doamnă, regele mi-a poruncit să nu trec pe acolo.

— Nu poți? Atunci, mergi sănătos. N-am să-ți mai dau niciodată dulciuri și voi porunci ca nimeni din palat să nu-ți mai dea.

— Ah, doamnă, nu fiți atît de crudă! Dați-mi altă poruncă pe care s-o pot îndeplini.

— Îți repet că vreau s-o duci pe Bălăioara lîngă Pădurea de Liliac, s-o îndemni să coboare din trăsurică, să treacă gardul și să intre în pădure.

— Doamnă, spuse plîngînd Pofticiosul, dacă prințesa va intra în pădure, nu va mai ieși niciodată. Știți doară că pădurea e vrăjită. S-o trimit pe prințesa mea acolo înseamnă s-o trimit la moarte sigură.

— Te întreb a treia oară: vrei s-o duci, sau nu? Alege: sau un cufăr plin cu bomboane pe care îl voi umple din nou în fiecare lună, sau nu vei mai căpăta niciodată o prăjitură sau o bomboană.

— Dar cum voi scăpa de pedeapsa regelui?

— Nu-ți face griji pentru asta. De îndată ce Bălăioara o să intre în pădure, tu vei veni la mine și-ți vei lua bomboanele, iar eu mă voi îngriji de viitorul tău.

— O, doamnă, fie-vă milă de mine! Nu mă siliți s-o duc la pieire pe scumpa mea prințesă, care a fost totdeauna așa de bună cu mine!

— Mai stai la îndoială, nemernicule? Ce-ți pasă ce se va întîmpla cu Bălăioara? Mai tîrziu vei intra în slujba Negruței și voi avea eu grijă să nu duci lipsă de dulciuri.

Pofticiosul rămase în cumpănă. Vai! Să jertfească el pe buna și micuța lui prințesă pentru cîteva kilograme de bomboane? Tot restul zilei și toată noaptea stătu la îndoială dacă să făptuiască această crimă îngrozitoare. Spaima că nu-și va mai putea satisface lăcomia dacă nu îndeplinește porunca reginei, dar și o tainică nădejde că o va regăsi cîndva pe prințesă cu ajutorul vreunei zîne bune îl făcură să se hotărască să facă pe placul reginei.

A doua zi, la ora patru, Bălăioara ceru să i se aducă trăsura. După ce îl sărută pe rege, pe care îl iubea mai mult decît orice pe lume, și-i făgădui că se va înapoia peste două ore, se urcă și plecă să se plimbe. Parcul era mare. Pofticiosul mîna struții către partea opusă Pădurii

de Liliac. Cînd erau destul de departe și nu mai puteau fi zăriți din palat, el schimbă direcția și o luă spre gardul care despărțea parcul de pădure. Băiatul era trist și tăcut. Crima pe care o săvîrșea îi apăsă inima.

— Ce-i cu tine, Pofticiosule? întrebă Bălăioara. De ce taci tot timpul? Ești cumva bolnav?

— Nu, prințesă, sînt sănătos.

— Ești atît de galben la față! Spune-mi ce ai, sărmanul meu Pofticios? Îți făgăduiesc că voi face tot ce voi putea pentru a te ajuta.

Bunătatea Bălăioarei era cît p-acis-o salveze, într-atît înduioșă inima Pofticiosului, dar gîndul la bomboanele făgăduite de Regina-cea-Vicleană învinse pornirea lui bună. Nici nu apucă să-i răspundă, că struții și ajunseră la gardul de zăbrele.

— Ah, ce liliac frumos! strigă fetița. Ce miros îmbătător! Cît aș dori să am un buchet mare să-l dăruiesc tatii! Coboară, Pofticiosule, și rupe-mi cîteva ramuri!

— Nu pot, prințesă. Struții ar putea porni în lipsa mea.

— Nu-i nimic, îi pot mîna și singură pînă la palat.

— Dacă te-aș lăsa singură, regele m-ar pedepsi. Mai bine du-te tu și culege florile care-ți plac.

— Adevărat, mi-ar părea rău să

fii pedepsit din pricina mea, bietul meu Pofticios!

Spunînd acestea, fetița sări sprințenă din trăsurică, trecu printre zăbrele în pădure și începu să culeagă liliac.

În acel moment Pofticiosul se cutremură, se tulbură, remușcarea îi cuprinse inima. Încercă să repare răul, chemînd-o pe Bălăioara, dar, cu toate că ea se afla numai la cîteva pași și el o vedea bine, ea nu-i mai auzea vocea și se afunda tot mai mult în pădurea vrăjită. O mai văzu un timp culegînd liliac, apoi dispăru din ochii lui.

Multă vreme plânse Pofticiosul pentru fapta comisă; își blestema lăcomia și o ura pe Regina-cea-Vicleană. În cele din urmă se întoarce la palat, intră pe ușa din dos a grajdului, apoi se duse la regină, care îl aștepta. Văzându-l galben la față, cu ochii înroșiți de lacrimile remușcării, ea înțelese că Bălăioara era pierdută.

— S-a făcut? întrebă regina.

Pofticiosul făcu un semn cu capul că da; nu mai avea putere să vorbească.

— Vino! îi spuse regina. Iată-ți răsplata.

Și-i arătă un cufăr plin cu dulciuri. Puse un valet să ridice cufărul și să-l lege pe spinarea unuia dintre catîrii care îi căraseră bijuteriile.

— Ia acest cufăr, Pofticiosule, și du-te la tatăl meu. Pleacă, și să vii peste o lună, să-ți mai dau unul!

În același timp îi puse în mână o pungă plină cu aur.

Pofticiosul nu știa să stea călare nici pe cai, nici pe catîri. El încălecă și porni în galop, fără a mai scoate un cuvânt. Catîrul, încăpățînat, dar și nărăvaș, neputînd suferi greutatea cufărului, se ridică pe picioarele dindărăt și-l azvîrli pe Pofticios cu cufăr cu tot. Băiatul se lovi cu capul de niște bolovani și muri pe loc. Cu aceasta s-a ales el de pe urma lăcomiei. Nici n-a apucat să guste din dulciurile dăruite de regină.

Nefiind iubit de nimeni, în afară de biata Bălăioara, nimeni nu l-a plîns. Să vedem ce s-a întîmplat cu Bălăioara în Pădurea de Liliac.

III

Pădurea de liliac

Bălăioara culegea liliac, bucurându-se de frumusețea și parfumul florilor. Vedea mereu altele mai frumoase, care o atrăgeau. Golea șorțul și pălăria și le umplea din nou. Trecu astfel o oră; i se făcu cald și o cuprinse oboseala. Liliacul atârna greu. Se gândi că e timpul să se întoarcă la palat; privi în jur și se văzu înconjurată numai de tufe de liliac. Îl strigă pe Pofticios, dar el nu răspunse.

«M-am îndepărtat prea mult, se gândi ea. Să mă înapoiez, deși sînt cam obosită. Pofticiosul mă va auzi și-mi va ieși în întâmpinare.»

Merse ea un timp, dar nu mai zărea gardul. Îl mai strigă de cîteva ori pe băiat, dar nu răspundea nimeni. O cuprinse frica.

«Ce-am să mă fac singură în pădure? Ce va spune bietul meu tată văzînd că nu mă înapoiez? Cum va îndrăzni Pofticiosul să se întoarcă la palat fără mine? Va fi certat, poate chiar bătut, și numai din vina mea, pentru că am vrut să culeg flori. Nenorocita de mine, am să mor de sete și de foame aici, în pădure, dacă nu mă vor mânca lupii la noapte!»

Bălăioara se așează la rădăcina unui copac mare și plînsese mult timp, apoi oboseala o doborî, puse capul pe buchetul de liliac și adormi.

IV

Prima deșteptare.

Pisoi-Frumos

Bălăioara dormi toată noaptea. Nu simți frigul și nici o fiară sălbatică nu-i tulbură somnul. Se trezi

a doua zi dimineata, tîrziu, își frecă ochii nedumerită că e înconjurată numai de arbori, în loc să fie în odaia ei, în patul ei. O strigă pe dădacă, dar îi răspunse un mieunat blînd și plăcut. Mirată, chiar înfri-coșată, Bălăioara se uită în jur și zări la picioarele ei un pisoi alb, frumos, care o privea cu blîndețe și mieuna.

— Ah, pisoiule, ce frumos ești! strigă Bălăioara trecîndu-și mîna prin blana lui albă ca zăpada. Ce bucu-roasă sînt că te văd, PISOI-FRUMOS! Tu mă vei duce la casa ta. Vai, da' ce foame îmi e! N-o să pot merge dacă nu mănînc ceva.

PISOI-FRUMOS mieună din nou și-i arată cu lăbuța un pachetel învelit într-o pînză albă, fină. Bălăioara desfăcu pachetul și găsi felii de pîine cu unt. Mîncă cu poftă și-i dădu și pisoiului cîteva bucățele, pe care acesta le ronțăi cu plăcere. După ce mîncară, Bălăioara mulțumi pisoiului pentru dejunul gustos și-i spuse:

— PISOI-FRUMOS, ai putea să mă duci la tatăl meu, care e cu siguranță foarte îngrijorat de lipsa mea?

PISOI-FRUMOS dădu din cap, mieunînd cu jale.

— Ah, văd că mă înțelegi! Atunci, te rog, fie-ți milă de mine și du-mă într-o casă, să nu mor de foame,

de frig și de frică, aici, în această pădure îngrozitoare.

Pisoi-Frumos o privi și, în semn c-a înțeles, se ridică, făcu câțiva pași și întoarse capul să vadă dacă Bălăioara îl urmează.

— Iată-mă, Pisoi-Frumos, te urmez, dar cum vom trece prin aceste tufișuri atît de dese? Nu zăresc nici o cărare.

Drept răspuns, Pisoi-Frumos se avîntă în tufișurile care se dădeau la o parte pentru a le face loc să treacă și apoi se închideau din nou. Merșeră astfel timp de o oră. Pe măsură ce înaintau, pădurea devenea mai luminoasă, iarba mai fină; erau flori din belșug, păsări frumoase, cîntătoare, și multe veverițe ce se cățarau de-a lungul ramurilor. Bă-

lăioara, încredințată că va ieși din pădure și îl va vedea pe tatăl său, era încîntată de tot ce vedea. Ea s-ar fi oprit bucuros să mai culeagă flori, dar Pisoi-Frumos mergea mereu înainte și mieuna trist cînd Bălăioara încerca să se oprească.

După încă o oră de mers, Bălăioara zări un palat nespus de frumos. Pisoi-Frumos o întovărăși pînă la gardul din zăbrele aurite. Bălăioara nu știa cum să intre, nu vedea nici o poartă. Pisoi-Frumos dispăruse și Bălăioara rămase singură.

V

Căprioara-cea-Bună

Pisoi-Frumos intrase în curtea palatului printr-o mică trecere, făcută parcă anume pentru el, și de bună

seamă dădu de știre cuiva din palat. Gardul se deschise fără ca Bălăioara să fi strigat pe cineva. Intră în curte și nu văzu pe nimeni. Ușile palatului se deschiseră de la sine. Bălăioara intră într-un vestibul din marmură albă, apoi străbătu câteva încăperi și ajunse la urmă într-un salon foarte frumos, albastru și auriu. Pe un pat din ierburi fine, binemiroșitoare, era culcată o căprioară albă. PISOI-FRUMOS ședea lângă ea. Când o văzu pe Bălăioara, căprioara se ridică, o întâmpină și-i spuse:

— Bine ai venit, Bălăioaro! Fiul meu și cu mine te așteptam de multă vreme.

Auzind o căprioară vorbind, fetița se înfricoșă.

— Liniștește-te, Bălăioaro, te afli

între prieteni. Îl cunosc pe regele, tatăl tău, și vă iubesc pe amândoi.

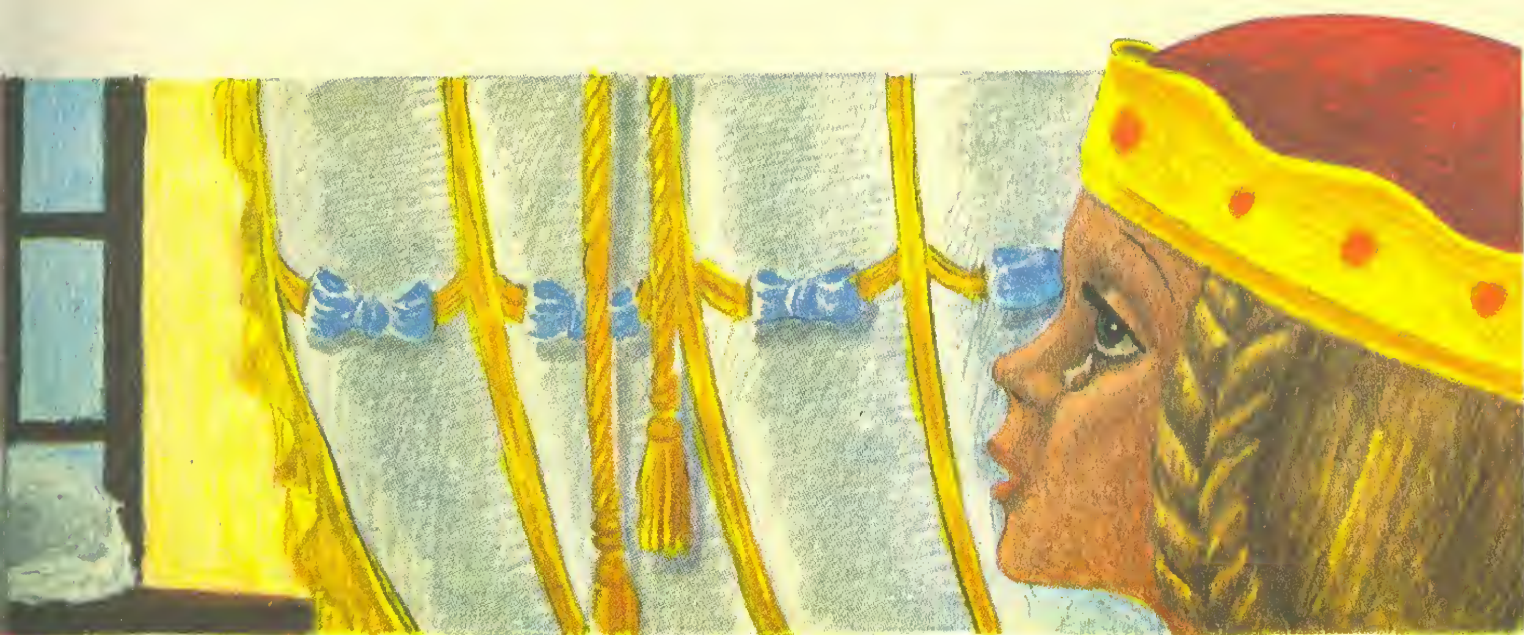
— O, doamnă! Dacă îl cunoașteți pe tatăl meu, duceți-mă la el. E desigur foarte trist de lipsa mea.

— Draga mea, spuse Căprioara-Bună, suspinînd, nu-mi este cu putință să te redau tatălui tău. Te afli în puterea vrăjitorului Pădurii de Liliac. Eu însămi sînt supusă puterii lui, care e mai mare decît a mea. Voi trimite însă tatălui tău visuri care îl vor liniști și-i vor da de veste că ești la mine.

— Cum, doamnă! strigă Bălăioara, îngrijorată. Nu-l voi mai vedea niciodată pe tatăl meu pe care îl iubesc atît de mult?

— Dragă Bălăioaro, ai răbdare. Înțelepciunea este totdeauna răsplă-

tită. Îl vei revedea pe tatăl tău, dar nu acuma. Fii ascultătoare și bună. PISOI-FRUMOS și cu mine vom face totul ca să fii fericită.

Bălăioara suspină, plânse, apoi se gîndi că ar da dovadă de nerecunoștință față de bunătatea Căprioarei, arătîndu-se nenorocită de a fi cu ea, și se sili să fie veselă. Căprioara-cea-Bună și PISOI-FRUMOS o conduseră în camera ei, care era tapetată cu mătase trandafirie brodată cu fir de aur. Mobila era tapisată cu catifea albă, pe care erau brodate tot felul de animale, păsări, fluturi, insecte, flori. Alături era o cameră de lucru tapetată cu mătase albastră ca cerul, brodată cu perle. Mobila era îmbrăcată cu mătase argintie presărată cu peruzele. Pe pereți erau portretele unei femei tinere, nemai-

pomenit de frumoasă, și ale unui tînăr fermecător.

— Pe cine reprezintă aceste portrete?

— N-am voie să-ți răspund la această întrebare, fetița mea, răspunse Căprioara. Mai tîrziu, vei afla. Dar iată că e ora prînzului. Vino să mănînci, Bălăioaro, cred că ți-e tare foame.

Într-adevăr, fetița murea de foame. Intrară într-o sală de mîncare, în care masa era servită într-un fel foarte ciudat. O pernă mare, învelită în mătase albă, era așezată pe jos pentru Căprioară. În fața ei, pe masă, se afla un mănunchi de ierburi fine, proaspete și zemoase, iar alături un jgheab de aur cu apă de izvor. Lîngă Căprioară era un scaunăș mai înalt pentru PISOI-FRUMOS,

iar în dreptul lui, pe masă, un blid de aur cu peștișori fripți și cu pulpe de sitari. Alături, o strachină de cristal cu lapte proaspăt. Între Căprioara-cea-Bună și PISOI-FRUMOS era un mic fotoliu din sidef sculptat, îmbrăcat în catifea roșie prinsă în cuie de diamant, pentru Bălăioara. În fața ei, într-o farfurie de aur, aburea o ciorbă pregătită din găinușe și sitari, iar alături o chiflă proaspătă. Lingura și furculița erau de aur, iar servetul dintr-o pânză foarte fină. Paharul și carafa cu apă erau din cristal. La masă serveau cu multă pricepere niște gazele, care ghiceau tot ce dorea fiecare. Cina era delicioasă, cu cele mai fine și mai rare mâncăruri și dulciuri. Bălăioara mîncă cu poftă și găsi totul nemaipomenit de bun. După-masă se plimbară prin aleile încântătoare din grădină, cu flori frumoase și fructe rare. După plimbare, văzînd că Bălăioara e obosită, Căprioara o duse la culcare. În camera ei o așteptau două gazele, care o dezbrăcară cu mare delicatețe și o culcară, apoi se așezară lîngă patul ei să o vegheze. Bălăioara, care nu încetase a se gîndi la tatăl ei, plînsese amar de dorul lui și, doborîta de oboseală, căzu într-un somn adînc.

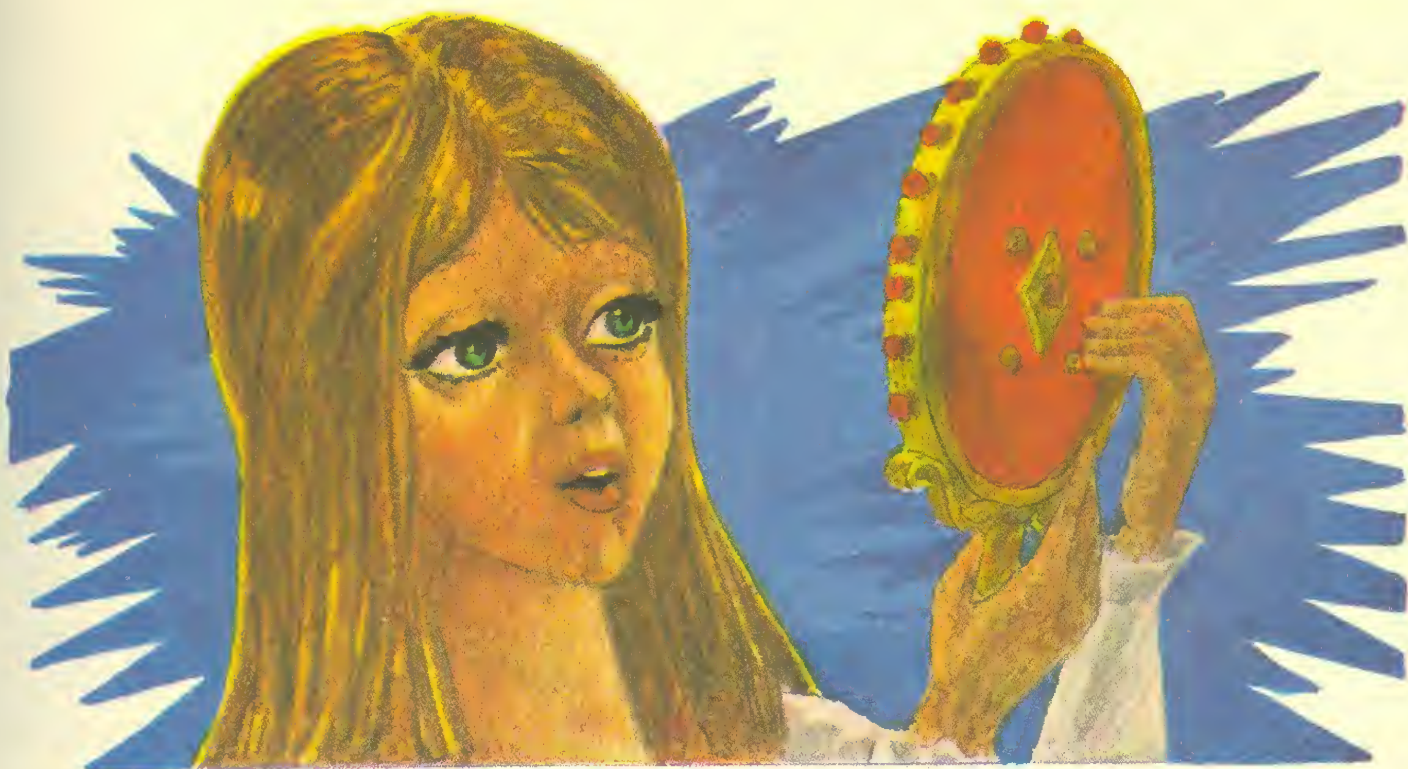
VI

A doua deșteptare a Bălăioarei

Bălăioara dormi adînc. Cînd se deșteptă, i se păru că nu mai e aceeași: gîndea ca un om mare. Recunoscuse camera în care se culcase în ajun. Agitată, îngrijorată, alergă la oglindă și rămase uimită cînd văzu o fată tînără, cu părul bălai, strălucitor, ce-i ajungea pînă la călcîie, cu fața albă, trandafirie, ochii albaștri minunați, un năsuc rotunjit și o talie fină, grațioasă. Nu mai văzuse o fată atît de frumoasă. Gîndirea i se dezvoltase și își dădea seama că știe o mulțime de lucruri. Tulburată, aproape înfricoșată, se îmbracă repede și alergă la Căprioara-cea-Bună.

— Căprioară, spune-mi, te rog, ce s-a întîmplat cu mine? M-am culcat aseară copil și m-am trezit mare. Mi se pare mie, sau am crescut atît de mult într-o noapte?

— E adevărat, copila mea, că astăzi împlinești paisprezece ani, iar somnul tău a durat șapte ani. Cînd ai venit la noi, nu știai încă să scrii și să citești. Fiul meu PISOI-FRUMOS și cu mine te-am adormit pentru șapte ani și, în timp ce dormeai, te-am învățat și ți-am dat o educație aleasă. Văd că te îndoiești de cu-

noștințele tale. Vino în camera ta de studiu și încredințează-te de tot ce știi!

Bălăioara merse în camera de studiu și se încredință că știe să scrie, să citească, să deseneze, să picteze, să cînte la pian și la harpă, să danseze — și toate le făcea cu mare îndemînare. Se uită la cărțile din rafturi și își aminti că le citise aproape pe toate. Surprinsă, emoționată, se aruncă de gîtul Căprioarei, îl îmbrățișă pe PISOI-FRUMOS.

— Ah! Bunii mei prieteni, dragii mei, cîtă recunoștință vă datorez pentru grija ce ați purtat copilăriei mele!

Căprioara-cea-Bună o mîngîie, iar PISOI-FRUMOS îi linse cu delicatețe

mîinile. După primele momente de fericire, Bălăioara plecă ochii și spuse oarecum stînjenită:

— Să nu mă credeți nerecunoscătoare, bunii mei prieteni, dacă vă rog să mai faceți ceva pentru mine. Spuneți-mi ce face tatăl meu? Mai plînge de dorul meu? E nefericit?

— Dorința ta e firească și ți-o vom satisface, spuse Căprioara. Privește în această oglindă și vei vedea tot ce s-a întîmplat de cînd ai plecat și ce face tatăl tău acum.

Bălăioara văzu în oglinda fermecată pe tatăl său plimbîndu-se agitat prin cameră, și parcă aștepta pe cineva. Regina-cea-Vicleană intră și-i spuse că, cu toată împotrivirea Pof-ticiosului, Bălăioara a vrut să mîne

ea însăși struții, că aceștia au pornit-o în goană spre Pădurea de Liliac, unde au răsturnat trăsurica. Îi mai spuse că Bălăioara a fost azvîrlită printre zăbrele în pădure. De frică și de supărare, Pofticiosul și-a pierdut mințile și ea l-a trimis la părinții lui.

Se vedea în oglindă cum regele, cuprins de mare jale, alerga la Pădurea de Liliac, unde numai cu forța a fost împiedicat să intre ca s-o caute pe Bălăioara. Adus acasă, îndurerat, o striga tot timpul pe scumpa lui fetiță. În cele din urmă adormi și în vis o văzu în palatul bunei Căprioare și al lui PISOI-Frumos. Căprioara-cea-Bună îl asigura că Bălăioara va avea o copilărie liniștită și fericită și că într-o zi o va

revedea. Aici oglinda se întunecă, apoi se luminează din nou și Bălăioara îl văzu iarăși pe tatăl ei. De data aceasta el era îmbătrânit, părul îi albise și era trist. Ținea în mână un mic portret al Bălăioarei, pe care îl săruta tot timpul. Era singur.

Bălăioara izbucni într-un plîns amarnic și spuse:

— De ce e singur tatăl meu? Unde sînt regina și Negruța?

— Regina a fost atît de puțin mîhnită de moartea ta, căci toți te credeau moartă, o lămuri Căprioara, încît regele n-a mai putut s-o vadă în ochi și a trimis-o înapoi la tatăl ei, Regele-cel-Gălăgios, care a închis-o într-un turn unde a murit de ciudă și de urît. Sora ta Negruța s-a făcut atît de rea și de nesuferită, încît tatăl tău, ca să scape de ea, a măritat-o cu Prințul-cel-Mînios, care a luat asupra sa grija s-o facă mai bună. După bătăile și chinurile îndurate de la soțul ei, Negruța și-a dat seama că răutatea nu-i aduce fericire și încearcă acum să se schimbe. Într-o zi veți fi împreună și tu o vei ajuta să se îndrepte.

Bălăioara ar fi vrut să mai întrebe cînd îi va revedea pe tatăl și pe sora ei, dar, de teamă să nu pară nerecunoscătoare și prea grăbită de a-i părăsi pe bunii ei prieteni, mulțumi cu dragoste Căprioarei și nu

mai puse nici o întrebare.

Timpul trecea. Bălăioara era ocupată și nu se plictisea. De la o vreme însă o cuprinsese o mare tristețe. Cu Căprioara vorbea numai în timpul lecțiilor și la masă. PISOI-FRUMOS înțelegea, dar nu putea vorbi. Îi răspundea prin mieunat sau prin semne. Gazelele, care o serveau cu multă dragoste, nu aveau grai. Bălăioara se plimba prin grădină întovărașită totdeauna de PISOI-FRUMOS, care îi arăta cele mai frumoase alei cu cele mai minunate flori. Ea îi făgăduise Căprioarei că nu va ieși niciodată din parcul palatului. Când o întreba de ce nu are voie să se plimbe în pădure, Căprioara îi spunea:

— Ah, Bălăioaro, nu căuta să pătrunzi în pădure! E o pădure a nenorocirii! Dacă vei putea, să nu intri niciodată acolo!

Uneori Bălăioara urca pînă la un pavilion care se afla pe un dîmb, lângă pădure. Vedea arbori minunați, flori fermecătoare și mii de păsări cîntătoare, care zburau de coló-colo, parcă îmbiînd-o să vină și ea.

«De ce oare nu-mi dă voie să mă plimb în această pădure atît de frumoasă? se întreba ea. Ce primejdie mă poate pîndi, de vreme ce mă aflu sub oblăduirea Căprioarei?»

PISOI-FRUMOS părea că-i ghicește

gîndurile; mieuna trist, o trăgea cu lăbuța de rochie ca să părăsească pavilionul. Bălăioara surîdea și se plimba din nou prin parcul singuratic.

VII

Papagalul

Trecuseră aproape șase luni de cînd Bălăioara se trezise din somnul ei de șapte ani. Timpul i se părea lung. Dorul de tatăl ei o chinuia. Văzînd-o tristă, Căprioara-cea-Bună suspina adînc; PISOI-FRUMOS mieuna îndurerat. Bălăioara vorbea rar de ceea ce îi apăsase sufletul, ca să n-o supere pe Căprioara, care îi spusese de cîteva ori: «Dacă vei fi cuminte și ascultătoare, cînd vei împlini cincisprezece ani, îl vei revedea pe tatăl

tău. Pînă atunci nu încerca să ne părăsești.»

Într-o dimineață, stătea singură, amărîtă și se gîndea la viața ei plictisitoare și ciudată. Deodată, trei ciocnături în fereastră o făcură să întoarcă privirea. Zări un papagal cu penele verzi, cu gîtul și capul portocalii. Surprinsă de ivirea unei ființe noi, necunoscute, deschise fereastra și papagalul intră în cameră. Care nu-i fu mirarea cînd îl auzi vorbind cu o voce slabă, răgușită:

— Bună ziua, Bălăioaro. Știu că te plictisești uneori și am venit să stăm de vorbă, dar, te rog, să nu-i

spui Căprioarei, pentru că mi-ar suci gîtul.

— De ce, frumosule Papagal? Căprioara nu face rău nimănui. Ea îi urăște numai pe dușmani.

— Dacă nu-mi făgăduiești că vei tăinui față de Căprioară și de PISOI-Frumos venirea mea aici, zbor și nu mă vei mai vedea niciodată.

— Dacă ții neapărat, frumosule Papagal, îți făgăduiesc. De atîta timp n-am mai vorbit cu nimeni! Pari vesel și deștept. Sînt sigură că îmi vei ține de urît.

Bălăioara ascultă vorbele lingușitoare ale Papagalului, care lăuda

întruna frumusețea, îndemînarea și deșteptăciunea ei. După o oră el plecă, făgăduindu-i că va reveni a doua zi. Veni astfel cîteva zile în șir și-i ținu de urît, nemaicontenind cu laudele.

Într-o dimineață, îi bătu în geam spunînd:

— Deschide repede, Bălăioaro, îți aduc știri de la tatăl tău, dar nu face zgomot dacă nu vrei să mă vezi cu gîtul sucit.

Bălăioara deschise geamul și-i spuse:

— Vorbește repede, frumosul meu Papagal! Ce face tatăl meu? Cum se simte?

— Tatăl tău e sănătos, dar plînge întruna de dörul tău. I-am făgăduit că voi folosi puterea mea, așa slabă cum e, pentru a te scoate din închisoarea asta, dar tu trebuie să mă ajuți.

— Închisoare? Tu habar n-ai ce buni sînt prietenii mei, cîtă dragoste au pentru mine. Ei ar fi fericiți să cunoască o cale pentru a mă reda tatălui meu. Hai cu mine, te rog, să te arăt Căprioarei!

— Ah, Bălăioaro! Nu-i cunoști pe prietenii tăi, spuse Papagalul cu vocea lui răgușită. Ei mă urăsc de moarte pentru că uneori am reușit să le smulg victimele. Nu-l vei revedea niciodată pe tatăl tău, nu vei

ieși niciodată din această pădure dacă nu vei găsi tu însăși talismanul care te ține legată aici.

— Ce talisman? Nu știu nimic. Ce interes ar avea Căprioara-cea-Bună și PISOI-Frumos să mă țină închisă aici?

— Interesul de a nu se plictisi singuri. Iată, talismanul e un simplu trandafir care, de îndată ce îl vei rupe, te va elibera și te va duce la tatăl tău.

— De unde să culeg trandafirul? În grădină nu e nici unul.

— Îți voi spune altă dată; acum plec, pentru că va veni îndată Căprioara. Dacă vrei să te încredințezi de puterea trandafirului, n-ai decît să-i ceri ei unul și vei vedea ce-ți va răspunde. Pe mîine, Bălăioaro! Pe mîine!

Papagalul zbură, bucuros că reușise să sădească în inima Bălăioarei primii germeni ai neîncrederii, ai nerecunoștinței și ai nesupunerii. Abia plecă Papagalul, că buna Căprioară și intră agitată, privind bănuitoare la fereastra deschisă.

— Cu cine vorbeai? întrebă ea.

— Cu nimeni, doamnă.

— Sînt sigură că te-am auzit vorbind.

— Poate vorbeam singură.

Căprioara nu mai spuse nimic, dar era tristă și-i curgeau lacrimi din

ochi. Cu gîndul la cele spuse de Papagal, înclinată să-l creadă, Bălăioara nu se mai gîndea ca înainte la îndatoririle ei față de bunii săi prieteni. În loc să judece că o căprioară care vorbește, care poate face animalele să gîndească și care a adormit-o și s-a dăruit timp de șapte ani educației ei, punînd să fie servită ca o regină, nu poate fi o căprioară oarecare, ea ce-a făcut? S-a încrezut orbește spuselor Papagalului, un necunoscut lingușitor, care nu avea de ce să-i poarte ei interes, ba încă cu riscul de a-și pierde viața. Dar Bălăioara nu mai privea cu aceeași recunoștință viața plăcută și fericită petrecută la buna Căprioară și la Pisoii-Frumosi. Hotărî deci

să urmeze sfaturile Papagalului.

Bălăioara o întrebă, așa, ca din întîmplare, pe Căprioara-cea-Bună, de ce nu vede, printre florile din grădină, pe cea mai frumoasă — trandafirul.

Căprioara se cutremură, se tulbură și-i spuse:

— Bălăioaro, drăguța mea, nu-mi cere această floare rea, care înțeapă pe toți cei ce o ating. Nu-mi vorbi niciodată de trandafir. Tu nu știi ce primejdii te pîndesc în această floare.

Înfățișarea Căprioarei era atît de severă, încît Bălăioara nu îndrăzni să mai spună nimic. Restul zilei toți trei au fost neliniștiți și triști. A doua zi de dimineată, Bălăioara alergă la fereastră și, de îndată ce

o deschise, Papagalul intră în odaie.

— Ai văzut cum s-a tulburat Căprioara când i-ai vorbit de trandafir? Ți-am făgăduit că-ți voi arăta calea spre această floare. Iată, vei ieși din parc, vei intra în pădure, iar eu te voi aștepta și te voi duce la grădina unde se află cel mai frumos trandafir din lume.

— Cum să ies din parc? PISOI-Frumos mă întovărășește totdeauna când mă plimb.

— Caută să scapi de el și, dacă nu vrea să plece, ieși împotriva voinței lui.

— Dacă trandafirul e departe și se va observa lipsa mea?

— E o oră de mers. A avut grijă Căprioara să fii departe de tranda-

fir, ca să nu poți scăpa de asuprirea ei.

— Dar de ce oare mă ține închisă? E atît de puternică, încît ar putea avea alte plăceri decît să se ocupe de educația mea.

— Vei afla mai tîrziu, Bălăioaro, când vei fi din nou lîngă tatăl tău. Hotărăște-te, gonește-l pe PISOI-Frumos, intră în pădure și eu te voi aștepta.

Bălăioara îi făgădui, închise fereastra și se duse la masă. După-masă ieși, ca de obicei, să se plimbe. PISOI-Frumos mergea după ea, cu toată purtarea neprietenoasă a Bălăioarei, care îl făcea să miaune cu tristețe. Pe aleea care ducea la ieșirea din parc, ea îi spuse:

— Vreau să mă plimb singură.
Pleacă, PISOI!

PISOI-FRUMOS se prefăcu că nu pricepe. Bălăioara își ieși din fire și-l lovi cu piciorul. PISOI-FRUMOS scoase un mieunat înfiorător de trist și fugi. Bălăioara se cutremură de mieunatul lui, îi păru rău, voi să-l cheme înapoi, să renunțe la trandafir și să mărturisească totul Căprioarei. Din lipsă de curaj și de rușine renunță însă, apoi se duse la poartă, o deschise tremurînd și intră în pădure. Papagalul o aștepta.

— Curaj, Bălăioaro! O oră numai și vei avea trandafirul care te va duce la tatăl tău.

Aceste cuvinte îi redară fetei încrederea și hotărîrea care începeau s-o părăsească. Merse pe cărarea arătată de Papagal, care zbura de pe o ramură pe alta înaintea ei. Pădurea care i se păruse așa de frumoasă devenea din ce în ce mai greu de străbătut. Mărăcinii și pietrele se îngrămădeau pe cărare. Păsările nu se mai auzeau, florile dispăruseră. Bălăioara fu cuprinsă de o mare slăbiciune, dar Papagalul o silea să înainteze.

— Repede, repede, Bălăioaro! Timpul trece. Căprioara își va da seama de lipsa ta, te va urmări, îmi va suci gîtul și nu-l vei mai revedea pe tatăl tău.

Obosită, răsufînd greu, cu brațele și picioarele rănite, cu ghetele rupte, Bălăioara era gata să spună că nu merge mai departe, cînd Papagalul strigă:

— Am ajuns, Bălăioaro! Iată unde se află trandafirul!

Bălăioara văzu la cotitura cărării o mică împrejmuire, a cărei porțiță i-o deschise Papagalul. Terenul era

aspru, plin cu pietre, dar în mijloc se înălța mîndru un trandafir minunat, mai frumos decît toți trandafirii din lume.

— Culege-l, Bălăioaro, îl meriți pe deplin! spuse Papagalul.

Bălăioara apucă creanga și, cu toate că spinii îi sfîșiau degetele, rupse trandafirul.

În aceeași clipă auzi un hohot de râs și trandafirul îi scăpă din mână strigându-i:

— Mulțumesc, Bălăioaro, că m-ai eliberat din închisoarea în care mă ținea puterea Căprioarei. Sînt duhul tău rău, acum îmi aparții!

— Ha, ha, ha, rîse la rîndul său Papagalul, acum îmi pot relua înfățișarea de vrăjitor. M-am ostenit

mai puțin decît credeam pentru a te convinge. Am știut să te linguesc și am reușit repede să te fac nerecunoscătoare și rea. Ai pricinuit pieirea prietenilor tăi, al căror dușman de moarte sînt. Adio, Bălăioaro!

Papagalul și trandafirul dispărură, lăsînd-o pe Bălăioara singură în mijlocul pădurii.

VIII

Căința

Bălăioara rămase împietrită. Fusese nerecunoscătoare față de prietenii ei devotați, care au îngrijit-o și au educat-o timp de șapte ani. O vor mai primi ei, o vor ierta oare? Ce va deveni dacă nu vor mai voi s-o vadă? Ce însemnau cuvintele Papagalului cel rău: «Tu ai pricinuit pieirea prietenilor tăi»? Vru să pornească înapoi, la buna Căprioară, dar mărăcinii și spinii îi răneau tot corpul. Continuă totuși să-și croiască drum prin tufăriș. După trei ore de mers greu, ajunse în fața palatului Căprioarei. Dar ce-i fu dat să vadă? În locul minunatului palat nu erau decît ruine. În locul florilor și al frumoșilor arbori erau mărăcini, ciulini și urzici. Ce să facă? Îngrozită, deznădăjduită, încercă să pătrundă printre ruine pentru a afla ce au devenit prietenii ei. De sub o grămadă de pietre ieși o Broască-Rîioasă care se așeză în fața Bălăioarei și-i spuse:

— Ce mai cauți aici? Prin nerecunoștința ta, ai pricinuit moartea prietenilor tăi. Pleacă! Nu insulta memoria lor cu prezența ta.

— Vai, strigă Bălăioara, bieții mei prieteni, Căprioara-cea-Bună și

Pisoi-Frumos! De-aș putea să ispășesc prin moartea mea nenorocirea ce v-am pricinuit!

Fata căzu plângînd peste ciulini și pietre, cuprinsă de o mare durere. Nici nu simțea colțurile ascuțite ale pietrelor și înțepăturile ciulinilor. Plînse timp îndelungat, apoi se ridică și privi în jur spre a descoperi un adăpost. Nu găsi. «Ei bine, își spuse, n-au decît să mă sfîșie fiarele sălbatice sau să mor de foame și de durere! Astfel îmi voi da sufletul pe mormîntul bunilor mei prieteni.»

Deodată se auzi o voce spunînd:

— Căința poate să răscumpere multe greșeli.

Privi spre cer, dar nu văzu decît

un Cîrb mare care zbura deasupra capului ei.

— Căința mea, oricît de amară ar fi, ar putea ea să redea viața Căprioarei și a lui Pisei-Frumos?

— Curaj, Bălăioaro! spuse din nou vocea, răscumpără-ți greșeala prin căință. Nu te lăsa copleșită de durere!

Biata Bălăioara se ridică cu greu și se îndepărtă de acele locuri triste. Mergînd pe o cărare, ajunse într-o parte a pădurii unde nu mai erau mărăcini. Pămîntul era acoperit cu mușchi. Vlăguită de oboseală și de supărare, fata căzu la rădăcina unuiia dintre arborii frumoși ce se aflau acolo și începu din nou să plîngă.

— Curaj, Bălăioaro! Nu-ți pierde nădejdea! îi strigă o altă voce. Se uită în jur și văzu alături de ea o Broscuță, care o privea cu milă.

— Broscuță dragă, văd că-ți pare rău de suferința mea. Ce se va întâmpla cu mine acum că sînt singură pe lume?

— Curaj și nădejde! auzi ea din nou vocea.

Bălăioara suspină. Încercă să găsească ceva fructe spre a-și astîmpăra setea și foamea. Nu găsi însă nimic. Deodată un clinchet de clopoteț o trezi din gîndurile ei triste, și ce văzu?

O vacă albă, frumoasă se apropia încetișor; se opri lîngă ea și se aplecă spre a-i arăta că de gîtul ei era prinsă o strachină.

Recunoscătoare pentru un ajutor atît de neașteptat, Bălăioara desprinse strachina, mulse vaca și bău cu poftă laptele. Vaca îi făcu semn să pună vasul la loc. Fata o îmbrățișă și-i spuse cu tristețe:

— Mulțumesc, Albișoaro. Fără îndoială că acest ajutor mărinimos îl datorez bieților mei prieteni. Poate că ei au știut că mă voi căi amar și au vrut să-mi îndulcească traiul nenorocit.

— Căința face să fie iertate multe greșeli, se auzi vocea.

— Vai! De-aș plînge ani întregi,

tot nu mi-aș ierta greșeala. Nici odată nu mi-o voi ierta!

Se apropia noaptea. Așa necăjită cum era, Bălăioara se gîndi totuși cum să se ferească de fiarele sălbatice al căror răget i se părea că-l și aude. Zări la cîtiva pași un mic adăpost format din mai mulți arbuști, ale căror ramuri se împleteau, și unde-și putea rîndui un colțișor plăcut. Cît mai era lumină, adună mușchi și-și făcu o pernă și o saltea. Înfipse cîteva ramuri în pămînt, ca să astupe intrarea. Închise adăpöstul, se culcă zdrobită de oboseală și adormi. Cînd se trezi era ziua mare. În primul moment nu-și dădu seama unde se află. Curînd însă trista realitate îi apăru iar și începu iar să plîngă. Îi era foame. Ce va mânca oare? se gîndea ea, cînd auzi clopotețelul vacii. Ca și în ajun, Albișoara era lîngă ea. Bău lapte proaspăt cît putu. Puse blidul la loc, o sărută pe Albișoara și o privi cum se duce, cu speranța că o va vedea revenind în cursul zilei. Și astfel, în fiecare zi, dimineata, la prînz și seara, Albișoara îi servea Bălăioarei modesta ei hrană. Fata își petrecea timpul jelind pe bieții ei prieteni și căindu-se amarnic.

«N-am fost ascultătoare, își spunea ea, și prin aceasta am pricinuit mari nenorociri, pe care nu voi mai

putea să le repar. Nu numai că i-am pierdut pe bunii mei prieteni, dar am pierdut și singura speranță de a-l revedea pe tatăl meu. El o așteaptă pe Bălăioara lui nefericită, osîndită să trăiască singură în această pădure îngrozitoare, stăpînită de duhul cel rău.»

Bălăioara încercă să-și treacă timpul aranjîndu-și adăpostul. Își făcu un pat din mușchi și frunze. Din ramuri își împleti un scaun. Din spini lungi își făcu ace, din fire de cînepă își făcu ată, și astfel își cîrpi hainele și încălțăminte sfîșiate de mărăcini.

Trecură astfel șase săptămîni. Supărarea îi era la fel de mare și, spre lauda ei, putem spune că nu atît din pricina vieții triste și singuratice, cît din regretul sincer pentru greșelile săvîrșite. Ar fi primit bucuros să trăiască toată viața în pădure dacă prin aceasta ar fi răscumpărat viața bunilor ei prieteni.

IX

Broasca-Țestoasă

Într-o zi, Bălăioara ședea în fața micului său adăpost, gîndindu-se ca de obicei la prietenii și la tatăl ei.

Deodată apăru o Broască-Țestoa-

să uriașă și-i spuse cu o voce groasă, răgușită:

— Dacă vrei să fii sub oblăduirea mea, te pot scoate din această pădure.

— De ce, doamnă Broască-Țestoasă, aș căuta să ies din pădure? Aici am pricinuit moartea prietenilor mei, aici vreau să mor și eu.

— Ești sigură că prietenii tăi au murit?

— Cum? S-ar putea să fie în viață? Nu, nu cred. Am văzut palatul lör în ruine. Papagalul și Broasca-Rîioasă mi-au spus că au pierit. Vreți să-mi alinați durerea, din bunătate, dar vai! nu mai nădăjduiesc să-i văd. Dacă trăiau, nu m-ar fi lăsat singură cu gîndul chinuitor de a le fi provocat mórtea.

— De unde știi, fetițo, că nu sînt subjugati și ei de o putere mai mare și te părăsesc împotriva voinței lör? După cum ți s-a mai spus, căința răscumpără multe greșeli.

— Ah, dragă doamnă Broască-Țestoasă, dacă ei mai există, dacă știți ceva, spuneți-mi, ca să nu am pe suflet moartea lör și să pot nădăjdui că-i voi revedea într-o zi! Nu există pedeapsă pe care n-aș primi-o pentru a merita această fericire.

— Nu mi-e îngăduit să-ți spun mai mult, dar dacă ai curajul să te

sui în spinarea mea și să nu mă întreb nimic pînă la capătul călătoriei, te voi duce într-un loc unde vei afla totul.

— Vă făgăduiesc tot ce doriți, numai să aflați ce au devenit scumpii mei prieteni.

— Ia aminte, Bălăioaro, repet: șase luni nu vei coborî de pe spinarea mea și nu-mi vei pune nici o întrebare. Dacă nu vei avea tăria să mergi pînă la capăt, vei rămîne veșnic în puterea Papagalului-vrăjitor și a Trandafirului. Nu-ți voi mai putea da micile ajutoare dato-

rită cărora ai supraviețuit șase săptămîni.

— Să plecăm, doamnă Broască-Țestoasă, să plecăm imediat! Mai bine să mor de oboseală și de urît decît de supărare și de griji. Cele ce mi-ați spus mi-au redat curajul și nădejdea, și simt că sînt în stare să fac o călătorie și mai grea decît aceea despre care mi-ați vorbit.

— Precum dorești, Bălăioaro. Urcă-te în spinarea mea. Nu vei suferi de foame, de sete, nici de somn. Cît timp va dura călătoria, nu ți se va întîmpla nici un rău.

Bălăioara se urcă în spinarea Broastei-Țestoase.

— Acum, tăcere, îi spuse aceasta, nici un cuvînt pînă cînd vom ajunge, și atunci vei aștepta să vorbesc eu prima.

X

Călătoria și sosirea

Călătoria dură șase luni, așa cum spusese Broasca-Țestoasă. După trei luni ieșiră din pădure. Străbătură o cîmpie uscată, încă șase săptămîni. La capătul cîmpiei se zărea un palat care îi amintea Bălăioarei de palatul

Căprioarei. După mai bine de o lună ajunseră de-abia la alea ce ducea la palat. Să fie oare acesta locul unde va afla de soarta prietenilor ei? se gîndea Bălăioara. Nu îndrăznea însă să întrebe, deși ardea de nerăbdare. Dacă ar fi putut alerga, ar fi ajuns în cîteva minute la palat, dar Broasca-Țestoasă mergea mereu și Bălăioara respecta făgăduiala dată, în ciuda dorinței sale fierbinți de a ajunge mai repede. Broasca-Țestoasă mergea din ce în ce mai încet. Trecură încă cincisprezece zile, care i se părură Bălăioarei cincisprezece ani. Ea nu pierdea din ochi palatul,

care părea pustiu: nici un zgomot, nici o mișcare.

În sfârșit, după o sută optzeci de zile, Broasca se opri și-i spuse Bălăioarei:

— Acum dă-te jos. Deoarece m-ai ascultat și ai fost curajoasă, ai câștigat răsplata pe care ți-am promis-o. Intră prin poarta mică din fața ta. Întreabă pe prima persoană pe care o vei întâlni de Zîna-cea-Binevoitoare, și ea îți va spune ce s-a întâmplat cu prietenii tăi.

Bălăioara sări jos sprintenă. După atîta nemișcare, se temuse că nu va putea merge, dar se simțea tot atît de zglobie ca pe timpul cînd trăia fericită la Căprioara-cea-Bună și la Pisoii-Frumos, unde alerga ore întregi culegînd flori sau urmărind fluturi.

După ce mulțumi din suflet Broastei-Testoase, deschise cu mare grabă poarta și se găsi în fața unei tinere fete, îmbrăcată în alb, care o întrebă, cu o voce plăcută, pe cine căuta.

— Aș dori să o văd pe Zîna-cea-Binevoitoare. Spuneți-i, vă rog, că prințesa Bălăioara o roagă foarte mult să o primească.

— Urmați-mă, prințesă, îi răspunse fata.

Bălăioara o urmă tremurînd. Străbătura mai multe saloane frumoase și întâlnea alte fete tinere, îmbrăcate

de asemenea în alb. Acestea o priveau surîzînd, ca și cum ar fi cunoscut-o. Ajunseră într-un salon foarte frumos, care era la fel cu cel al Căprioarei, din Pădurea de Liliac. Amintirea îi fu atît de dureroasă, încît nici nu băgă de seamă dispariția fetei în alb. Se uită cu tristețe la mobilele din salon. Ea văzu una singură în plus, pe care Căprioara nu o avea înainte. Era un dulap mare din aur și sidef, foarte frumos lucrat. Bălăioara nu-și putea lua ochii de la această mobilă către care se simțea atrasă într-un mod ciudat.

Deodată se deschise ușa și o doamnă frumoasă, încă tînără și foarte bogat îmbrăcată, se apropie de Bălăioara și o întrebă cu o voce plăcută, mîngîietoare:

— Ce dorești de la mine, copila mea?

— Ah, doamnă! strigă Bălăioara aruncîndu-se la picioarele ei. Mi s-a spus că ați putea să-mi dați vești despre dragii, iubiții mei prieteni, Căprioara-cea-Bună și Pisoii-Frumos. Cunoașteți desigur cum i-am pierdut, din vina mea, pentru că nu i-am ascultat. Mult timp i-am plîns, crezîndu-i morți. Broasca-Testoasă care m-a adus aici m-a făcut să nădăduiesc că-i voi regăsi. Spuneți-mi, doamnă, dacă ei sînt în viață

și ce trebuie să fac pentru a merita fericirea de a-i revedea.

— Bălăioaro, răspunse cu tristețe Zîna-cea-Binevoitoare, vei cunoaște soarta prietenilor tăi, dar să nu-ți pierzi curajul și nădejdea.

Spunînd acestea o luă de mîna pe Bălăioara, care tremura, și o duse în fața dulapului.

— Iată, Bălăioaro, cheia acestui dulap. Deschide tu însăși și fii tare!

Și-i dădu o cheie de aur. Cu mîna tremurîndă, Bălăioara deschise dulapul și ce văzu? Erau agățate acolo, în cuie de diamant, pielea Căprioarei și a lui PISOI-FRUMOS. Bălăioara

scoase un țipăt sfîșietor și căzu leșinată în brațele zînei. Ușa se deschise din nou și un tînăr frumos ca lumina zilei se repezi spre Bălăioara spunînd:

— Ah, mamă! E prea grea încercarea la care ai supus-o pe scumpa noastră Bălăioara.

— Vai, fiul meu, inima îmi sîngerează de mila ei, dar știi bine că această ultimă pedeapsă era necesară spre a o elibera pentru totdeauna din jugul crud al duhului rău din Pădurea de Liliac.

Spunînd acestea, zîna o atinse pe Bălăioara cu bagheta ei. Fata își reveni imediat în simțiri, dar, îndurerată, hohotind de plîns, strigă:

— Lăsați-mă să mor! Viața îmi e nesuferită. Nu mai am nici o nădejde, nu mai există fericire pentru mine. Scumpii mei prieteni, în curînd voi fi lîngă voi!

— Bălăioară, dragă Bălăioară, prietenii tăi trăiesc și te iubesc. Eu sînt Căprioara-cea-Bună și iată-l pe fiul meu, PISOI-FRUMOS. Vrăjitorul cel rău din Pădurea de Liliac, profitînd de neatenția fiului meu, a reușit să pună stăpînire pe noi și să ne dea înfățișarea sub care ne-ai cunoscut. Nu ne puteam relua chipul adevărat decît atunci cînd tu vei fi cules trandafirul. Știind însă că este duhul tău rău, îl țineam închis. L-am

dus cît mai departe de palat, ca să nu-l poți vedea. Știam ce nenorociri te pîndesc dacă îl vei elibera din închisoare. Fiul meu și cu mine am fi rămas bucuroși toată viața sub înfățișarea sub care ne-ai cunoscut, numai pentru a te scuti de suferințele prin care ai trecut. În ciuda grijii noastre, Papagalul a ajuns la tine. Ce a urmat, cunoști, scumpa mea copilă. Nu cunoști însă suferința noastră pentru tot ce ai îndurat.

Bălăioara nu mai înceta să-i îmbrățișeze și să le mulțumească zînei și fiului ei. Ea puna mii de întrebări.

— Ce au devenit gazelele care ne serveau?

— Le-ai văzut, draga mea, sînt acele tinere fete care te-au condus pînă aici. Ele, ca și noi, au suferit acea tristă transformare.

— Dar vaca cea bună care-mi aducea lapte?

— Noi am convins-o pe Regina Zînelor să-ți trimită această ușoară îndulcire, iar cuvintele de încurajare ale Corbului tot de la noi veneau.

— Dar pe Broasca-Țestoasă cine a trimis-o?

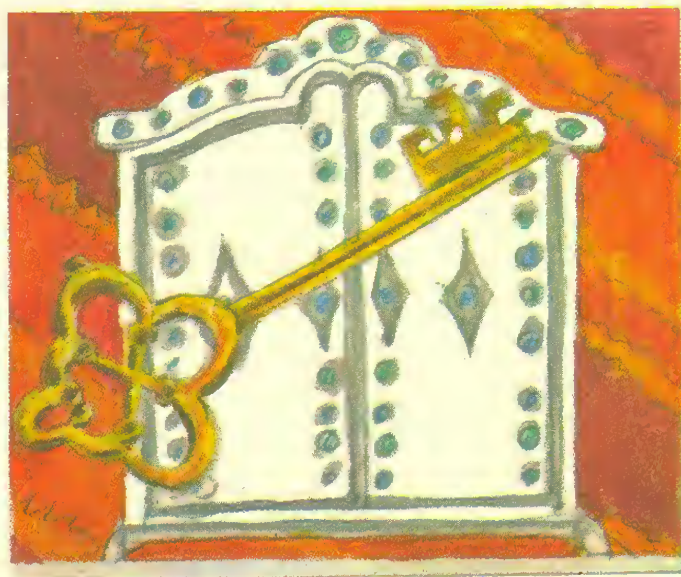
— Regina Zînelor, înduioșată de suferințele tale, a retras duhului rău puterea ce o avea asupra ta, cu condiția ca ea să obțină de la tine o ulti-

mă dovadă de supunere. De aceea te-a pus să faci această călătorie lungă și istovitoare. Mai trebuia să-ți dea o ultimă pedeapsă, făcîndu-te să crezi că noi am murit. Am rugat-o pe Regina Zînelor să te scutească măcar de această ultimă suferință, dar ea a rămas neînduplecată.

Bălăioara nu se mai sătura ascultînd și privindu-i pe scumpii săi prieteni pe care nu crezuse că-i va mai revedea vreodată. Își aminti de tatăl ei. PISOI-FRUMOS, acum Prințul-cel-Desăvîrșit, îi ghici ca de obicei gîndurile Bălăioarei și-i atrase atenția mamei sale, care spuse:

— Pregătește-te, copila mea, să-l vezi pe tatăl tău. L-am înștiințat și te așteaptă.

În aceeași clipă fata se pomeni într-o trăsură făcută din aur și perle. La dreapta ei ședea zîna, iar la pi-

cioare se așezase prințul, care o privea cu dragoste, fericit. Trăsura era trasă de patru lebede albe, care zburau atît de repede încît ajunseră în cîteva minute la curtea Regelui-cel-Bun. Toți curtenii erau în jurul lui și o așteptau pe Bălăioara. Cînd apăru trăsura, izbucniră în strigăte de bucurie atît de puternice, încît lebedele erau mai-mai să-și piardă capul și să greșească drumul. Prințul reuși să le stăpînească și trăsura opri în fața scării de onoare a palatului.

Regele alergă spre Bălăioara, care sări repede din trăsură și se aruncă în brațele lui. Rămaseră mult timp îmbrățișați. Toată lumea plîngea de bucurie. Cînd regele își reveni, sărută mîna zînei care i-o aducea pe Bălăioara, după ce o crescuse și o

ocrotise. Îl îmbrățișă pe Prințul-cel-Desăvîrșit, pe care îl găsi încîntător.

Au sărbătorit opt zile întoarcerea Bălăioarei, apoi zîna voi să se reîntoarcă la ea acasă. Prințul și Bălăioara erau atît de triști că trebuie să se despartă, încît regele se înțelese cu zîna să-i căsătorească. Pentru Bălăioara, prințul era tot PISOI-FRUMOS din Pădurea de Liliac.

Iar regele se căsători cu zîna.

Negruța se schimbase mult în bine și venea adesea pe la Bălăioara.

Prințul-cel-Mînios devenise și el mai blajin și trăiau fericiți.

Bălăioara n-a mai avut niciodată necazuri. Ea a născut fetițe care îi semănau ei și băieți care semănau cu Prințul-cel-Desăvîrșit.

Toată lumea în jurul lor îi iubea și erau cu toții fericiți.

